

Budapestre vonatkozó ujságcikke

Oszályozás

636

Szerző:

Cím: *Intim beszélgetés a budapesti gyepmesterrel*

Forrás:

*Magyarország*Bp
(Hely)1926. 3. 7.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Olda)

hely

Idő

"1926"

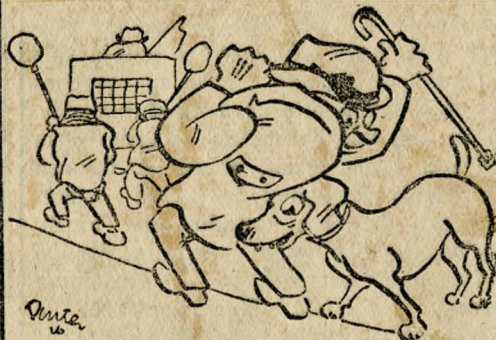
Személy

Intim beszélgetés a budapesti gyepmesterrel

— A Magyarországi Újságírók Szövetsége tudósítójától —

A mai nap folyamán alkalmunk volt személyesen is beszélgetni a főváros gyepmesterével s e fesztelen eszmecsere során sikerült elosztatni több olyan tévhitet, amelyeknek ma már valósággal rabjává lett a nagyközönség, illetve a nagyközönségnek kutyával rendelkező hányada.

Igy például az utóbbi időben mind szélesebb rétegekben vert gyökeret az a nézet, hogy a sintérlégények elsősorban olyan kutyákra pályáznak, amelyeken van ugyan szájkosár, de nem vezetik pórázon, ha viszont zsinagnél fogva viszik sétálni a szobai ebet, de nincs kosár a száján, akkor is nagy előszeretettel vetik nyakába a hurkot. A sintérségédek e feltűnő hajlamainál fogva a közönségnél az a gyann nyert tápot, hogy a kutyakergető legények azért pályáznak az ilyen kutyákra, mivel tudják, hogy az ilyen ebeknek nyomban utánafut az ijedt tulajdonos s végső szükség esetében

bárminő váltásdíjat is leszur ott helyben, míg a komoly értelemben vett kóbor ebekkel a kiskutya se törődik, nemhogy a sebeslábu sintérek. Magyarán mondva: az urikutyák tömeges összefogdosásával a gyepmestersegédek mintha némi „mellékesre” igyekeznének szert tenni...

Mondanunk is fölösleges talán, hogy a felburjándzott híreknek mi egy pillanatig sem adtunk hitelt, sőt élt bennünk a meggyőződés, hogy a gyepmesterség, mint intézmény, ma is

megőrizte régi intaktságát. S ösztöneink ez-uttal sem esáltak meg, mert rövid negyedórai diskurzus elég volt hozzá, hogy megállapítsuk: a magyar gyepmesterség ma is kivivott hírnevének fényét élvezi s maga a gyepmester, akihez szerencsések voltunk néhány kérdést intézni, öt percen belül halomra döntötte az ellenükbe fölmerült összes kifogásokat.

A gyepmester-telep a főváros legeslegszeleén található, ahová már ellátzik a legközelebbi falu tornya. Egy nyomottfejú házikóban jelentkeztünk, az irodában: *Ostyányi János* felügyelő ur nyomban fogadott bennünket. A felügyelői cím itt egyenértékű a gyepmesterrel, a gyepmestersegéd a sintérlégénnyel, mi azonban általában a „felügyelő” és a „legény” kifejezéseket használjuk ezuttal.

Első kérdésünk arra vonatkozott, igaz-e, hogy jelenleg feltűnő nagyszámban fogdosásák össze a kutyákat?

A felügyelő ur állva felelt, minthogy ebben a pozitúrában adta meg a későbbi szives magyarázatokat is. Első kérdésünkre legyintett egyet:

— Az csak olyan összevissza-beszéd. Annyi kutyát fogunk, amennyi utunkba kerül. Tegnap is kétszer vonultak ki a fiuk s délelőtt az eredmény egy darab volt, délután pedig üres-

hda 19'2